

GREETJE VAN DEN BERG

Roman

*Gouden bergen
in Tirol*

Greetje van den Berg

Gouden bergen in Tirol

Uitgeverij Zomer & Keuning

Deze herziene editie van *Gouden bergen in Tirol* is gepubliceerd ter gelegenheid van het verschijnen van *Ogenblik*, de vijftigste roman van Greetje van den Berg. *Ogenblik* is het zelfstandig te lezen vervolg op *Gouden bergen in Tirol*, waarmee Greetje van den Berg in 1985 debuteerde.

ISBN 9789401907712
ISBN e-book 978940907729
NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Gouden bergen in Tirol is oorspronkelijk verschenen in 1985 in de Witte Raven-serie (M 493) bij uitgeverij Westfriesland in Hoorn

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.greetjevandenbergnl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Voor de zoveelste keer draaide Kristy een rondje voor de spiegel en schikte nogmaals de plooien van haar jurk, borstelde haar haren en voelde zich toen redelijk tevreden. Voor ze terugliep naar de kamer bleef ze nog even in de deuropening staan om het resultaat van haar gezwoeg op te nemen. Het zag er feestelijk en gezellig uit en het enige wat ze nu nog kon doen was afwachten tot haar gasten zouden komen.

Ze had nu wel reden om een feest te vieren. Niet alleen had ze na jaren wachten een flatje gekregen, bovendien was ze een paar dagen terug drieëntwintig geworden.

Voor haar familie had ze dat al gevierd. Vanavond zouden collega's en kennissen komen.

Ze zuchtte. Ook haar beste vriendin zou komen. Odette, die een vriend had met wie zij absoluut niet overweg kon. Ze vond hem een stiekemer, die naar haar knipoogde zodra Odette zich omdraaide. Bovendien was hij een heel stuk ouder dan Odette en natuurlijk had ze daarover haar mond niet gehouden. Iets wat Odette haar niet in dank had afgenomen. Haar hele leven draaide nu immers om Johan. Het was Johan voor en Johan na, en van de vertrouwelijkheid die er tussen hen had bestaan, was niets meer over.

Kristy schrok op toen de bel ging. Nog snel keek ze in het

voorbijgaan in de spiegel en trok toen met een weids gebaar de voordeur open, waarna ze meteen bedolven werd onder diverse bloemen en planten en er vijf collega's naar binnen tuimelden.

Vanaf dat moment had ze het te druk om nog ergens over na te denken. De een na de ander arriveerde en ze deed niets anders meer dan rondleidingen door het huis houden en koffie schenken.

Het was al laat toen Johan en Odette kwamen. Johan begroette haar op de bekende, overdreven manier, die haar vreselijk ergerde. Een kus achter het ene oor, eentje achter het andere oor en nog een middenop. Ze zei er echter niets van.

Toen ze de keuken in liep, kwam Odette haar achterna.

'Je hebt het hier wel getroffen. Ben je al een beetje gewend?' Het klonk oprecht belangstellend.

'Het bevalt me hier wel. Al is het natuurlijk nog te vroeg om er echt wat over te kunnen zeggen. Mijn naaste burens ken ik nog niet eens. Het loopt tegen vakantietijd. Veel mensen zijn weg. Na de vakantie ga ik me daar weleens druk over maken.' Ze hield zich verwoed bezig met de toastjes. Ze wist immers precies wat er nu komen ging.

'Ga je nog wel op vakantie?' Odette haperde even.

'Waarom niet? Ik zal me daar alleen ook wel weten te vermaken.'

'Ik voel me er toch een beetje schuldig over. Ik bedoel... we hadden tenslotte afgesproken om samen te gaan, maar Johan stond erop dat ik met hem mee naar Ibiza zou gaan. Jij zou in mijn plaats toch hetzelfde hebben gedaan?'

'Ik weet het niet.'

'Als je van iemand houdt, kun je hem niet missen. Ik wil bij Johan zijn, zo vaak ik kan. Ik houd echt van hem, weet je.'

'Dat zal wel,' zei Kristy vaag.

'Jij kunt je niet voorstellen wat het is om zo van iemand te houden.'

‘Maak je over mij maar niet bezorgd.’ Kristy ging er verder niet op in. ‘Ik zal me heus niet vervelen in de bergen, ook alleen niet. Met een beetje geluk kom ik Geiten-Peter nog tegen.’

‘Ach jij...’ begon Odette, maar Kristy slipte langs haar heen, met een bord vol toastjes, de kamer in.

‘Daar is warempel de vrouw des huizes zelf ook nog,’ werd ze uitbundig begroet door Tim, de boekhouder van het kantoor waar ze werkte.

‘Je hebt me toch niet gemist, hoop ik,’ reageerde ze.

‘Toch wel, en om dat te compenseren eis ik deze dans van je.’

Ze grinnikte, schoof het bord met toastjes op tafel en volgde Tim naar de geïmproviseerde dansvloer in het achterkamertje.

‘Je hebt het leuk voor elkaar,’ begon hij even later.

‘Mmm...’ mompelde ze afwezig. Ze had eigenlijk weinig zin in praten. In stilte genoot ze ervan de haar vertrouwde mensen te zien, die nu heel anders leken.

‘Leuk is dat...’ mompelde ze.

‘Wat?’ informeerde Tim direct.

‘Nou, gewoon... de mensen die je dagelijks op het werk ziet. Ze lijken hier zo anders, veel menselijker. Eigenlijk is het maar een heel klein stukje dat je elke dag weer van ze ziet.’

‘Inderdaad,’ was Tim het met haar eens. ‘Jijzelf inclusief. Van een knappe, arrogante secretaresse verander je ineens in een gewone, leuke vrouw.’

‘Hè jakkes, kom ik echt zo over?’

‘Nou oké, ik heb overdreven, maar er is inderdaad een groot deel in je dat ik niet ken en wel graag zou willen leren kennen.’

‘Wat zeg je dat plechtig.’ Ze probeerde hem af te leiden.

Het was niet alleen haar opgevallen, dat Tim veel werk van haar maakte. Ze werd er op het werk danig mee gepest.

‘Ik meende het,’ ging Tim halsstarrig verder en ze was blij dat op dat moment de plaat afgelopen was en ze haar chef moest bijstaan bij het zoeken naar een nieuwe.

‘Zet maar een gezellige rock-’n-rollplaat op,’ stelde ze voor.

‘Dan kan iedereen lekker loskomen.’

‘... en is er geen gelegenheid om te praten,’ vulde Tim aan, die net achter haar langs liep.

Ze antwoordde niet, maar kleurde omdat hij haar zo goed doorzag.

Het werd nog een ontzettend gezellige avond en voor ze het wist gingen de eerste gasten al weer weg. Dat waren Johan en Odette.

‘Nou, jullie hebben het ook niet erg lang volgehouden,’ merkte ze op.

Odette glimlachte verontschuldigend. ‘Johan moet morgen werken, ondanks de zaterdag. We zien elkaar vrijwel nooit in het weekend.’

‘Weet ik,’ zei ze flauwtjes en ze keek Johan onderzoekend aan.

‘De zaak loopt erg goed,’ ging hij er meteen op in. ‘We kunnen het haast niet bijbenen.’

‘Gelukkig maar, er zijn genoeg bedrijven die op het ogenblik graag zo zouden draaien.’

Nadat ze de deur achter hen gesloten had, liep ze peinzend de kamer in. Er was iets vreemds aan Johan. Of hij had zo veel hart voor de zaak en lonkte naar een flinke promotie, of er klopte iets niet – en ze vreesde het laatste.

Daarna vertrokken er meerdere mensen. Tim bleef over, samen met twee kennisjes van haar, en gedrieën hielpen ze haar de boel weer aan kant te maken. Kristy was hen er dankbaar voor. Nu pas voelde ze dat ze goed moe was. Ze had echt zin in haar vakantie, al ging ze dan alleen. Tim ging tegelijk met de anderen weg. Ze was bang geweest dat hij weer zou beginnen, maar hij hield het bij een neutraal ‘Tot maandag!’

Voor ze de lamp in haar kamer uitdraaide, keek ze nog eens rond. Zo veel bloemen zou ze altijd moeten hebben. Het stond zo gezellig. In haar slaapkamer liet ze haar nieuwe jurk achtere-loos op de grond vallen en ze had net het besluit genomen nog

een douche te nemen toen er gebeld werd. Ze voelde haar hart bonzen in haar keel en overwoog maar niet open te doen, toen voor de tweede keer de bel ging. Nu lang en dringend. Snel schoot ze in haar badjas, sloop de gang in en zag een donker figuur voor het matglazen raam staan. Er werd op de deur geklopt en ze hoorde: 'Kristy... ben je daar? Ik ben het... Odette.'

Met trillende vingers haalde ze de knip van de deur en opende die op een kier. Ze wilde een tirade beginnen, maar ontdekte toen het behuilde en opgezwollen gezicht van haar vriendin.

'Odette, kind, wat is er in vredesnaam aan de hand?'

Ze trok haar naar binnen en sloot de deur zorgvuldig. Odettes schouders schokten en ze kon eerst geen woord uitbrengen. Als een hoopje ellende zat ze even later op de bank, huilend, met gierende uithalen.

'Hij... is... weg...'

'Wie? Johan?' informeerde Kristy.

'Ja... hij is... getrouwd.'

'Wanneer? Sinds kort?'

'Al zeven jaar.' Odette begon weer te huilen en Kristy stond op om een glas water te halen, dat ze dankbaar aanvaardde.

'Ik zal je ouders bellen dat je hier blijft,' kondigde Kristy doortastend aan.

'Graag.' Odette knikte. 'Ze zullen al wel in bed liggen, maar mams slaapt nooit voordat ik thuis ben.'

Odettes moeder was inderdaad nog wakker en Kristy legde de situatie uit. Hoewel ze zich ongerust over haar dochter maakte berustte ze er uiteindelijk toch in dat Odette bij Kristy bleef.

Toen Kristy terug in de kamer kwam, bleek Odette een stuk rustiger te zijn geworden.

'Nou, begin maar bij het begin,' zei ze zakelijk. 'Johan is dus al zeven jaar gelukkig getrouwd, als ik het goed begrijp.'

'Nou, gelukkig?' Odette glimlachte even. 'Hij beweert dood-

ongelukkig te zijn.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dat zullen alle mannen wel zeggen die op een avontuurtje uit zijn.’

‘Dat avontuurtje heeft dan toch zeker een halfjaar geduurd,’ merkte Kristy op.

‘Hij heeft me dan ook bezworen dat het oprechte liefde was.’ Ze snoof, maar ging verder: ‘Ik had eigenlijk al lang het gevoel dat er iets niet klopte. Daarom was ik ook altijd zo prikkelbaar als jij over Johan begon.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat kan een mens stom zijn, hè? In al die tijd zijn we nooit bij hem thuis geweest. Steeds weer had hij een andere smoes.’ Ze frommelde een zakdoekje tot een prop. ‘En langzamerhand begin je dan toch wantrouwend te worden en van de week vond ik ineens een foto in de zak van z’n colbert. Er stond een vrouw op met twee jongetjes. Ik vroeg er Johan naar en eerst werd hij boos en vroeg wat ik in z’n spullen deed, maar ik zei hem dat ik gewoon een aansteker zocht. Toen bood hij z’n verontschuldigen aan en zei dat het z’n zus was met haar zoontjes. Ik stonk daar eerst ook nog in. Als ik er nu over nadenk, ben ik altijd ziende blind geweest, want welke man moet er in vredesnaam ieder weekend werken?’

‘Als je van iemand houdt, wil je sommige dingen niet zien, denk ik,’ viel Kristy haar in de rede. ‘Daar hoef je jezelf geen verwijten over te maken.’

Odette knikte. ‘Vanavond heb ik hem gevraagd waarom hij altijd moest werken en ik zei dat ik eigenlijk niet geloofde dat dat normaal was, net zomin als ik dat verhaal van die foto geloofde.’ Ze slikte. ‘Nou, het heeft lang geduurd, maar uiteindelijk vertelde hij de waarheid. Dat hij al jaren getrouwd is, dat z’n vrouw hem niet begrijpt, enfin... je kent het wel.’ Odette begon weer te huilen en Kristy liet haar maar begaan. Het zou haar goed doen.

‘Weet je,’ snuffte Odette, ‘achteraf gezien lijkt alles net zo’n goedkoop flodderromannetje en dat ik daar nu ingestonken ben... dat vind ik geloof ik nog het ergste. Dat ik zo stom was.’

Kristy glimlachte. ‘Ze zeggen niet voor niets dat liefde blind maakt. En bovendien, misschien heeft Johan toch wel echt van je gehouden.’

‘Hij zegt dat hij wil scheiden, zodat we kunnen trouwen.’ Ze snoot haar neus. ‘Maar dat kan ik niet, weet je... mijn geluk bouwen op het ongeluk van een ander. Ik zou me altijd schuldig blijven voelen.’

‘Ik ben blij dat je dat zegt,’ merkte Kristy zachtjes op. ‘Er zijn plenty mensen die dat wel doen. Ik kan het niet helpen maar het stuit me nog steeds tegen de borst. Ik geloof ook niet dat je dan echt gelukkig kunt worden.’

Odette schudde haar hoofd.

‘Zo kunnen we natuurlijk nog uren doorpraten,’ ging Kristy verder. ‘Alleen schieten we er niets mee op. Het lijkt me beter om nu in bed te duiken. Morgen ziet de wereld er weer heel anders uit.’

Ze stond op, draaide het licht uit en nam alsnog de douche die ze zich voorgenomen had. Odette kon gelukkig zo het logeerbed in. Dat stond al keurig opgemaakt, omdat ze vanavond aan iedereen haar huis had moeten showen. Ze stak even later toch nog even haar hoofd om het hoekje van de logeerkamer. ‘Zeg Odette, slaap je al?’

‘Nee.’

‘Hoe wilde Johan eigenlijk die vakantie naar Ibiza versieren?’

‘Hij ging weleens vaker voor zaken op reis. Daar was z’n vrouw wel aan gewend en dat scheen ze nog altijd te geloven.’

‘En wat ga jij nu doen?’

‘Thuisblijven.’

‘En in je verdriet verdrinken?’

‘Zoiets ja...’

Kristy zuchtte. ‘Ga maar met me mee naar Oostenrijk. Tirol is vast leuker dan Ibiza en zeker beter dan thuis zitten kniezen.’

‘Je bent niet wijs. Eerst laat ik je aan je lot over en dan moet ik zeker je vakantie bederven.’

‘Dat is niet de bedoeling, maar denk er eerst nog maar een nachtje over na. Waarschijnlijk heb je nu weinig zin.’

‘Oké, ik zal m’n best doen.’

‘Welterusten!’

Kristy dook haar eigen kamer in en kroop tussen de heerlijk koele lakens. Ze had haar raam openstaan en luisterde naar de geluiden van de stad. Fijn was het zo’n eigen flatje te bezitten. Het was heerlijk om zelfstandig te zijn, hoe goed ze ook met haar ouders overweg kon. Nooit zouden ze zich opdringen, maar als ze hen nodig had, waren ze er.

Ze draaide zich om. Het zou goed zijn voor Odette mee naar Oostenrijk te gaan. Ze hoefde alleen het pension maar even te bellen. Het telefoonnummer had ze, dus dat zou geen problemen geven.

Wilde Odette toch niet mee, dan was dat ook geen ramp. Ze had zich er tenslotte al bij neergelegd alleen te moeten gaan.

Kwaad was ze in eerste instantie wel geweest toen Odette haar meegedeeld had met Johan mee te zullen gaan. Eigenlijk vond ze het achteraf onredelijk van zichzelf. Als het haar overkwam, zou ze waarschijnlijk hetzelfde doen. Misschien had Odette gelijk toen ze vanavond zei dat zij nog niet wist wat het is om van iemand te houden.

Haar vrije leven beviel haar nog best. Ze stond niet snel in vuur en vlam.

‘Jij weet niet wat het is om van iemand te houden,’ spookte het door haar hoofd. Zou ze het echt niet weten? Zou Tim van haar houden? Ze dacht er eigenlijk nooit over na. Tim leek zo’n vadertje luchthart. Ze kon zich niet voorstellen dat hij ongelukkig zou zijn door het feit dat ze niets voor hem voelde.

Ze wilde er trouwens verder niet over piekeren. Het werd tijd om te gaan slapen. Ze draaide zich nog een keer om en viel even later in een diepe, droomloze slaap.

Na een vakantie in Oostenrijk wordt Kristy's leven nooit meer hetzelfde

Kristy is drieëntwintig jaar, heeft een leuke baan en haar vrijgezelle status bevalt haar prima. Wanneer ze met haar vriendin Odette op vakantie naar de Wildschönau in Tirol vertrekt, is ze dan ook helemaal niet van plan om verliefd te worden. Toch valt ze daar meteen als een blok voor de knappe Rainer. Maar wat moet ze met het gerucht dat hij betrokken zou zijn geweest bij de dood van een vrouw? In haar verliefdheid laat ze dat voor wat het is, totdat ze het hem na een meningsverschil in woede voor de voeten gooit. Dat lijkt het einde in te luiden van hun korte maar heftige relatie.

Gouden bergen in Tirol (1985) was de debuutroman van **Greetje van den Berg** (1959). Haar vijftigste roman, *Ogenblik*, is het vervolg hierop.

Letters in het zand is niet zomaar een boek, het is een roman die de lezer aan het denken kan zetten, een krachtig geschreven verhaal met veel diepgang. – Passie voor Boeken over Letters in het zand (2015)

ISBN 978 94 0190 771 2 NUR 344

www.zomerenkeuning.nl

Z&K